

Sygn. akt II Ca 302/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Mokras
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko S. Ś.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w O.

z dnia 12 marca 2015 r. sygn. akt VI C 130/14 upr.

***uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu
w O. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt II Ca 302/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Kępnie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w O. oddalił powództwo (...) (...) z siedzibą w K. przeciwko S. Ś. o zapłatę.

W uzasadnieniu wskazano, iż z uwagi na fakt, że dwie przedłożone przez powoda kserokopie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wydruki komputerowe zatytułowane „nota obciążeniowa” nie są dokumentami Sądu Rejonowy przyjął, iż powód nie udowodnił istnienia pierwotnego zobowiązania pozwanego. Sąd I instancji przyjął także, iż powód nie udowodnił wysokości przysługującego mu roszczenia, gdyż z dokumentów przedstawionych przez powoda nie sposób zweryfikować prawidłowości naliczenia opłaty specjalnej. W ocenie Sądu Rejonowego wątpliwości budzi również czy przedmiotem przelewu na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 marca 2013 r. było całe zobowiązanie dochodzone od pozwanego.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód.

W odpowiedzi na apelację kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniosła o oddalenie apelacji i przyznanie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Analizując zarzuty apelacji, motywy rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego oraz materiał zebrany w aktach niniejszej sprawy wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie rozpoznał istoty niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zbyt daleko posuniętym formalizmem jest przyjęcie, iż powód wprawdzie złożył wniosek w trybie art. 248 § 1 k.p.c. jednak

nie wskazał konkretnych dokumentów znajdujących się w posiadaniu pierwotnego wierzyciela, które miałyby stanowić dowód w niniejszej sprawie. Podkreślić należy, że szczegółowa analiza pozwu złożonego na urzędowym formularzu (k. 14 – 18) nie pozostawia wątpliwości, iż powód wypełnił warunki określone w art. 248 § 1 k.p.c. W rubryce oznaczonej numerem 8 powód wskazał, iż wnosi o udzielenie informacji, czy wiarygodność przysługująca przeciwko pozwanemu ujęta została w wyciągu z wiarygodności

i o przedłożenie wyciągu z listy wiarygodności objętych umową cesji dnia 28 marca 2013 r. oraz o udzielenie informacji na temat stanu zadłużenia pozwanego na dzień zawarcia umowy cesji. Sąd Rejonowy poprzestając na wspomnianych wnioskach sformułowanych w rubryce oznaczonej nr 8 formularza (k. 15) zupełnie pominął ich uzasadnienie i sprecyzowanie

w uzasadnieniu pozwu (k. 17). W konsekwencji nie sposób przyznać słuszności twierdzeniom Sądu I instancji, iż powód nie wskazał jakich konkretnie dokumentów domaga się przedstawienia przez wierzyciela pierwotnego. W ocenie Sądu Okręgowego dokumenty

te zostały w sposób jasny i nie budzący wątpliwości wymienione. Określono również jakie okoliczności, istotne dla wykazania istnienia przedmiotowego roszczenia, z nich wynikają.

Podkreślenia wymaga również pewnego rodzaju niekonsekwencja Sądu Rejonowego, który jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 12 marca 2015 r. (k. 82 – 82v) postanowieniem dopuścił dowód z wezwania (k. 19-20), umów (k. 33 – 37, 38 i 44), regulaminu (k. 39-43) i noty obciążeniowej (k. 46 – 48). W uzasadnieniu wyroku Sąd

I instancji wskazał jednak, że kserokopia i wydruk komputerowy nie są dokumentami, dlatego

nie można przeprowadzać z nich dowodu. Na tej podstawie przyjął również, że powód nie udowodnił istnienia zobowiązania pierwotnego. W obliczu złożenia przez powoda już w pozwie wniosku o przeprowadzenie dowodu z oryginałów umów łączących pozwanego z pierwotnym wierzycielem w trybie art. 248 § 1 k.p.c., w których posiadaniu pozostaje

P4 Sp. z o.o. i nie uwzględnieniu przez Sąd I instancji tego wniosku, rozważania w tym zakresie uznać należało za chybione.

Ubocznie zauważyć także trzeba, że zbyt daleko idącą wydaje się interpretacja obowiązujących przepisów, że samo stanowisko kuratora ustanowionego dla nieznanego

z miejsca pobytu pozwanego, który wniósł o oddalenie powództwa stanowi zarzut strony pozwanej w trybie art. 129 k.p.c. czy też art. 253 k.p.c. Tym samym swoiste działanie sądu

z urzędu i kwestionowanie przedstawionych przez powoda dowodów, a co za tym idzie odmowa przyznania mocy dowodowej kserokopiom umów łączących pozwanego

z wierzycielem pierwotnym, w obliczu jednoczesnej odmowy uwzględnienia wniosku

na podstawie art. 248 § 1 k.p.c., nie mogło zostać uznane za właściwe.

Mając powyższe na uwadze uznać za słuszne należało zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. art. 232 k.p.c., art. 248 k.p.c. , art. 129 § 1 k.p.c.

Z uwagi na fakt, że zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw

do zmiany wyroku zaskarżone orzeczenie podlegało uchyleniu a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania (art. 505¹² § 1 k.p.c.), o czym orzeczono jak w sentencji.